

POSTANOWIENIE

Dnia 12 lutego 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Szczecinie III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w składzie:

Przewodnicząca: SSA Anna Polak

Sędziowie: SA Urszula Iwanowska (sprawozdawca)

del. SSO Beata Górską

po rozpoznaniu w dniu 12 lutego 2014 r., na posiedzeniu niejawnym,

sprawy z odwołania G. D.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S.

o podjęcie wypłaty emerytury,

na skutek apelacji ubezpieczonej od wyroku Sądu Okręgowego w Szczecinie VI Wydziału Pracy i Ubezpieczeń Społecznych z dnia 22 sierpnia 2013 r., sygn. akt VI U 153/13,

postanawia: umorzyć postępowanie apelacyjne.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak del. SSO Beata Górską

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 17 kwietnia 2012 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie, w sprawie o sygn. akt VI U 2118/11, oddalił odwołanie G. D. od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S. z dnia 12 października 2011 r., znak: (...)wstrzymującej wypłatę przyznanej wcześniej ubezpieczonej emerytury. Wyrok ten uprawomocnił się w sądzie pierwszej instancji.

G. D. w dniu 31 stycznia 2013 r. wniosła skargę o wznowienie postępowania zakończonym powyższym wyrokiem i wypłatę zaległych świadczeń emerytalnych za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. z należnymi odsetkami wskazując jako podstawę wznowienia postępowania wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12.

Zakład Ubezpieczeń Społecznych wniósł o oddalenie skargi w zakresie w jakim ubezpieczona żąda wypłaty wstrzymanych świadczeń emerytalnych za okres od dnia zawieszenia wypłaty emerytury wraz z należnymi odsetkami za zwłokę podnosząc, że dopiero z chwilą ogłoszenia wyroku Trybunału Konstytucyjnego w Dzienniku Ustaw z 2012 roku, pod pozycją 1285, tj. począwszy od dnia 22 listopada 2012 r. utracił moc prawną art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z art. 103a ustawy z dnia 17 grudnia 1998 r. o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych, w zakresie w jakim znajduje zastosowanie do osób, które nabyły prawo do emerytury przed dniem 1 stycznia 2011 r. bez konieczności rozwiązania stosunku pracy. Nadto organ rentowy wskazał, że zgodnie z art. 190 ust. 3 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego wchodzi w życie z dniem ogłoszenia i z tym dniem następuje utrata mocy obowiązującej aktu normatywnego, którego dotyczy orzeczenie Trybunału Konstytucyjnego.

Wyrokiem z dnia 22 sierpnia 2013 r. Sąd Okręgowy w Szczecinie VI Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych oddalił skargę.

W uzasadnieniu wyroku sąd pierwszej instancji między innymi wskazał, że przy bezspornym stanie faktycznym oraz mając na uwadze treść art. 103a ustawy emerytalnej i art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych oraz niektórych innych ustaw w związku z wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., K 2/12, skarga ubezpieczonej o wznowienie postępowania nie zasługiwała na uwzględnienie.

Zdaniem sądu pierwszej instancji skoro ubezpieczona bezspornie od 1 sierpnia 2008 r. nabyła prawo do emerytury, w chwili składania wniosku jak i obecnie pozostaje w zatrudnieniu oraz nie rozwiązała stosunku pracy z pracodawcą, u którego była zatrudniona bezpośrednio przed dniem nabycia prawa do emerytury, to prawidłowo organ rentowy wstrzymał wypłatę świadczenia od 1 października 2011 r., to wyrok Trybunału Konstytucyjnego z dnia 13 listopada 2012 r., sygn. akt K 2/12, nie ma wpływu na treść wyroku objętego skargą. Sąd Okręgowy miał bowiem na uwadze, że oceniając skutki wyroku z dnia 12 listopada 2012 r. Trybunał doprecyzował, że obowiązek rozwiązania stosunku pracy z dotychczasowym pracodawcą, jako warunek realizacji nabytego prawa do emerytury, nie będzie miał zastosowania do osób, które nabyły to prawo w okresie od 8 stycznia 2009 r. do 31 grudnia 2010 r. Zatem ubezpieczona nie należy do osób objętych skutkami wyroku Trybunału Konstytucyjnego.

Z powyższym wyrokiem Sądu Okręgowego nie zgodziła się G. D., która w wywiedzionej apelacji wniosła o jego zmianę, jak również o zmianę decyzji, którą organ rentowy zawiesił jej wypłatę za okres od 1 października 2011 r. do 21 listopada 2012 r. wraz ustalonymi odsetkami zarzucając mu niewłaściwe zastosowanie i błędną wykładnię art. 28 ustawy z dnia 16 grudnia 2010 r. i art. 103a ustawy emerytalnej.

Następie pismem z dnia 4 lutego 2014 r. G. D. cofnęła apelację i wniosła o umorzenie postępowania w związku z podpisaną przez Prezydenta RP w dniu 30 stycznia 2014 r. ustawą.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 391 § 2 k.p.c. w razie cofnięcia apelacji sąd drugiej instancji umarza postępowanie apelacyjne i orzeka o kosztach jak przy cofnięciu pozwu.

Przy czym, cofnięcie apelacji jest czynnością dyspozycyjną strony, która nie podlega kontroli sądu (por. uchwała Sądu Najwyższego z dnia 29 maja 2000 r., III CZP 6/00, Prok. i Pr. 2000/10/37). Jednakże w sprawach z zakresu prawa pracy i ubezpieczeń społecznych powyższa czynność z uwagi na treść art. 469 k.p.c., który stanowi, że Sąd uzna zawarcie ugody, cofnięcie pozwu, sprzeciwu lub środka odwoławczego oraz zrzeczenie się lub ograniczenie roszczenia za niedopuszczalne także wówczas, gdyby czynność ta naruszała słuszny interes pracownika lub ubezpieczonego, podlega kontroli Sądu.

W ocenie Sądu Apelacyjnego brak jest przesłanek do uznania, że cofnięcie apelacji narusza słuszny interes ubezpieczonej (art. 469 k.p.c.), która jest gospodarzem procesu i która zamierza skorzystać z prawa przyznanego ustawą z dnia 13 grudnia 2013 r. o ustaleniu i wpłacie emerytury, do których prawo uległo zwieszeniu w okresie od dnia 1 października 2011 r. do dnia 21 listopada 2012 r. (Dz. U. z 2014 r., poz. 169).

Mając na uwadze powyższe, Sąd Apelacyjny uznał, że cofnięcie apelacji nie narusza prawa, w tym słusznego interesu ubezpieczonej i dlatego na podstawie art. 391 § 1 k.p.c. umorzył postępowanie apelacyjne.

SSA Urszula Iwanowska SSA Anna Polak del. SSO Beata Górka